

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. malega travna 1906.

Leto VII.

Velikonočne.

Na cvetno nedeljo.

„Prišla si vendar,
cvetna nedelja,
mного prinesla
nam si veselja.

Z butaro težko
v cerkev hitimo,
da blagoslova
k hiši dobimo.“

V butari jabolka
zadnja žare se,
ej, kako dečki
teh vesele se!

„Kako te oranže
moje so rdeče,
to bodo dobre,
Janezek reče.

Vse je pohvalil
radostni deček,
dedek pa rekel
je za nameček:

„To pa pozabil si,
kar dé najbolje:
Ko se lenoba otrok polasti,
daje jim zopet novih moči —
leskovo olje . . .“

Pozdravljena, Velika noč!

Pozdravov tebi stotisoč,
o, blažena Velika noč,
znanilka dobe prebujenja,
glasnica našega vstajenja!

Pod nebom vse se veseli
spominov onih zlatih dni,
ko Kristus daroval življenje
za vernih duš je odrešenje.

Pozdravov tebi stotisoč,
o, blažena Velika noč;
ljubezni ti si nam budilka
in večnega miru znanilka . . .

Pirhi.

Ličeca rdeča —
radost očem —
lepo pristojajo
mladim ljudem.

Pirhi rdeči —
radost očem —
ej, kako všeč so
mladim ljudem.

Pirhi rdeči so
kakor kri,
pridna jih deca
mnogo dobi . . .

Borisov.

Prepir v gozdu.

Žalostni konec oholega rogača.

Paragraf veleva star:
hroščem je rogač vladar.

Baš se vrača od kosila,
kjer sta z mamko se gostila.

Tega se rogač zaveda,
torej je ohol seveda.

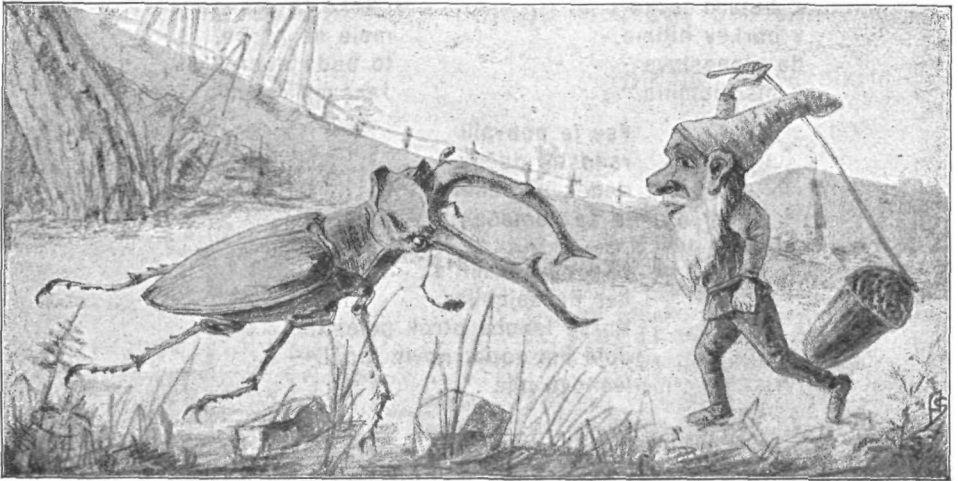
Kar ga sreča naenkrat
sam bradati gozdni škrat.

Ostra nosi dva rogova
kakor levova zobova.

Hrošč zarjove: »Ajd, pošast!
S pota! Moja je oblast!«

V rjavkast se oblači frak —
kje je njemu kdo enak?

Škrat na to odgovori:
»Vse premeljem ti kosti!«

Hrošč nagnan od jeze hipne
krepko v bedrce ga vščipne.

In iz te dogodbe grozne
vsak do starosti naj pozne

Rdeča škratu kri priteče,
vendar vdati on se neče.

dobro si zapiše v glavo
to resnico vsekdar pravo:

Želod zgrabi in udrihne,
luč življenja hrošču vpihnne . . .

Košatija, oholóst
je do grenke smrti most!

Pavel Golob.